

Тепавски. Тоя портретъ!

Павелъ. (Слага портрета на етажерката и се отдалечава.)

Ела да го погледаме отъ тукъ.

(Отдалечаватъ се на нѣколко крачки и гледатъ портрета.)

Портрета е на бѣловласъ старецъ съ дълга брада и мека шапка, низъ чиито широки стрѣхи изъ сѣнка гледатъ спокойни очи, прилични на малки сливи. Нѣкакви сиви, зеленикави очи, които дишатъ животъ и които не ти даватъ да обгледашъ цѣлия портретъ.

Подъ портрета стои съ едри и лични букви саморжченъ подписъ Л. Н. Толстой.

Тепавски. Кой е тоя портретъ?

Павелъ. (Погледва Тепавски въ недоумение.)

Тепавски. (Засраменъ.) Чакай, чакай—познато ми е това лице. (Гледа и мисли.)

Тѣй, виждалъ съмъ го. Скоро, тамъ край свети Кралъ бѣха наредени картини, — единъ казакъ ти продаваше. Имаше и единъ такъвъ портретъ. На единъ писателъ, ми се струва.

Павелъ. Жоржъ, ако се шегувашъ — обидно е; ако пъкъ не го познавашъ, трѣбва много лошо да съмъ го възсѣдалъ.

Тепавски. (За да заличи лошото впечатление отъ незнанието си) Ама ти си го работилъ! (Досѣтилъ се кой може да е портрета.) Да-да, вѣрно е схванатъ. Сжация Толстой! (Пакъ отвлича разговора.) Това е твоя работа!

Павелъ. Да.

Тепавски. (Взирайки се.) Ей Богу, ти си художникъ. (Поприблизилъ се) Особно очитѣ и веждитѣ. Тѣй живо сж схванати очитѣ.

Павелъ. Тѣй може да се схване единъ портретъ само отъ она, който и на сънъ вижда лицето, което иска да работи. И прѣдстави си,